

«Rancúnia», d'Eduard Martí Blanch

Relat guanyador del concurs «[Imagina un amor](#)» en la categoria d'adults de l'edició 2022.

—No vindràs?

Imagino que ho fas amb bona intenció, però n'estic farta de la maleïda pregunta. Què t'importa si hi vaig o hi deixo d'anar. No vull anar. No vull veure't. Malgrat que la pregunta no es digui en veu alta, sempre és allà, flotant. I llavors la caixa on tots els records s'amunteguen s'obre amb la força d'un huracà i tot surt, com si tota una vida es resumís en un vòmit d'imatges sense ordre ni concert.

No diguis vòmit. Queda fora de lloc. Dignes una allau.

Diré el que em doni la gana, tu no hi ets per donar-me ordres. Em vas deixar, així que diré vòmit, i cony, i totes les paraules que a tu et desagradaven. T'avergonyeixo? Oh, quin greu. No et va importar tant quan em vas deixar aquí plantada, amb tot el nostre món mirant-me amb cara de pena. Soc la que es va quedar amb cara d'idiota mentre desapareixies. Tinc dret a fer servir les paraules que vulgui.

Em vesteixo amb la brusa que deies que em quedava malament. Per un moment dubto entre posar-me faldilla curta i mitges amb lliga. Inapropiat, dius dins el meu cap. Fa tres anys que em vas deixar i encara ets dins meu donant la teva opinió. I jo la seguia quan t'estimava, i et feia cas, perquè normalment eren consells intel·ligents i tenies raó. Sovint, no sempre. No estava anul·lada. Tenia, tinc criteri. Segur que estaràs esperant que em posi aquestes mitges per fotre't. Doncs no. Sorpresa. Em poso pantalons foscos, llargs. Quines cames més maques que tens. Suaus, deies mentre m'acariciaves mirant qualsevol cosa a la tele. I jo deixava que els teus dits correguessin per la meva pell, d'una manera tan fina i delicada que tocaves molt més endins i arribaves a l'os, a l'ànima i m'escalfaves la vida malgrat que tingués gel dins les entranyes. Tenies superpoders. Em donaves calma quan ni sabia que estava nerviosa. Petonejaves el meu front quan jo pensava que em molestaria, i no ho feia. Em portaves de la mà com si balléssim per aquesta merda de món que ens mirava amb odi.

Fins que vas decidir que no volies ballar més amb mi. I no et va importar que el gel m'envaís, que la foscor m'envoltés i que deixés de saber què necessitava abans de saber que necessitava quelcom.

T'odio.

És curiós com es pot passar d'una banda a l'altra amb tanta facilitat. Vaig estar mesos preguntant per què a tothom. A tu no t'ho vaig preguntar. Ja imaginava la resposta.

Et queden bé els pantalons. T'has aprimat d'ençà que no hi soc. Ja menges bé?

Ni t'atreveixis a interessar-te per mi quan ens trobem. No fingeixis que t'importo. He estat trenta-sis mesos justos sense tu i me n'he sortit. Potser no et necessitava tant com et repetia. Potser soc més forta del que

creies. Em maquillo? No. Si no em puc aguantar davant teu no vull acabar feta un quadre i donar-te cap satisfacció.

Agafo claus, bossa, em faig l'última ullada al mirall del rebedor. Porto el cabell molt més curt que l'últim cop que em vas veure. I més fosc. Els rínxols es van quedar al terra de la perruquera poc després que fotessis el camp. Per si tornaves, com un càstig. Ja no passaràs les mans entre ells. Jo em podria haver negat, però ells haurien frisat per sentir el teu tacte, perquè la teva olor es barrejà amb ells i es deixessin perdre la forma natural per després recordar qui eren i tornar a enrinxolar-se, avergonyits per haver perdut la identitat durant uns instants per culpa teva. Covards. Febles. Per això els vaig deixar allà a terra. Perquè em traïren.

Tanco la porta. Estic nerviosa. Què es diu tres anys després? Mentir i dir que estic genial? Fantasiejo amb la conversa mentre baixo les escales. Estic fantàstica. Tinc parella. És meravellosa. Guapíssima. Millor que tu en tot. I tu somriuràs i no diràs res perquè llegiràs als meus ulls envermellits que tot és mentida. I si t'atreveixes a dir que ho podia haver fet, et trencaré la cara. Com t'atreveixes! Marxes i pretens que sigui feliç amb una altra, com si tot hagués estat mentida. Com si el que vam tenir es pogués repetir en qualsevol moment perquè tot va ser un seguit d'instant normals, de gent normal amb vides normals. Tornar a crear un idioma secret com el que teníem, sense paraules, amb picades d'ull, amb simples ritmes de la respiració. No, això no es repeteix. I si creus que es pot fer és que tot va ser fals i encara t'odio més.

Estic enrabiada. M'ho havien dit. Que no anés sola, que em coneixen. No. No necessito cap guardaespalles, algú que em digui el que he de dir o pensar. Crido un taxi. Dono l'adreça, miro per la finestra i decideixo plorar. El taxista diu unes paraules i li responc alguna impertinència. Millor plorar ara que quan estigui davant teu. Fa temps que no plorava. Uns dies. Sort que no m'he maquillat. M'eixugo amb el mocador i la roba em raspa. Miro amb ulls enterbolits. Està brodat. La teva inicial. No tenia ni idea que portava un mocador teu. En lloc de fer-me plorar més, m'estronca les llàgrimes. Encara ets a tots llocs i no sé com expulsar-te de la meva vida. Per això he quedat amb tu. Per mirar-te amb menyspreu, per cridar-te que no et perdonaré mai, que m'importen una merda les teves excuses. Que vull viure sense tu, que marxis de cada racó de la meva vida. Això que farem és una mena d'exorcisme.

Una frenada em treu del meu soliloqui. Ja hi som. Pago. Ni m'acomiedo. Les rodes fan cridar la grava de terra. Tu ja hi ets esperant. Respiro fondo. Com sempre, ni he pensat per on començar. De què et parlo? Pregunto per tu? M'interesso per com estàs? Faig passes insegures amb les sabates de taló.

Hi ha grava, posa't sabata plana.

Calla. Calla. Calla. M'eixugo les últimes gotes de tristor que em corren per la cara. No em pots veure així. Se'm torça un peu i quasi caic. De cop esclata una rialla. És meva. Només em faltava esmorrar-me davant teu per ser més patètica. Recupero la compostura, i per la meva sorpresa ara porto un somriure. Em ric de mi, però ja em serveix perquè pensis que tot em va bé.

Finalment, després de milers de kilòmetres, arribo davant teu. Em quedo d'en peus, sense moure'm. Passen vides fins que l'aire corre entre les dues i torna a engegar el temps. El primer que se m'acut és tornar-te el mocador.



—És teu. No el vull.

Estenc la mà i el mocador cau a terra. Vull dir-te tantes, tantes coses. Però, trencada, la ràbia s'esvaeix i només em surten dues paraules que, al cap i a la fi, ho resumeixen tot.

—T'estimo.

La punta dels dits llisquen per damunt de la llosa on hi ha el teu nom gravat i les llàgrimes cauen cercant el mocador caigut.